

БОГИНИТЕ НА
ХОЛИВУД

КРИСТИНА МОРАТО

enthusiast

Cristina Morató
Diosas de Hollywood

Copyright © 2019, Cristina Morató
All rights reserved

© Ava Gardner, American actress, 20th century. / Profimedia Bulgaria / Heritage Image Partnership Limited / The Print Collector

© Rita Hayworth as Chris Emery in the movie „Affair in Trinidad“ directed by Vincent Sherman, 1952. COLLECTION CHRISTOPHEL © Columbia / Profimedia Bulgaria/ AFP – Collection Christophel / Columbia Pictures Corporation

© Grace Kelly as Tracy Samantha Lord in the MGM musical „High Society“ directed by Charles Walters, 1956. / Profimedia Bulgaria / ZUMA PRESS INC / Entertainment Pictures/ MGM

© Elizabeth Taylor as Cleopatra in the epic drama film „Cleopatra“ directed by Joseph L. Mankiewicz, 1963. / Profimedia Bulgaria / Image Asset Management Ltd / World history archive

Кристина Морато
Богините на Холивуд

© Светослава Славчева-Бонева, превод, 2022

© Яна Аргиропулос, дизайн на корица, 2022

© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-446-9

БОГИНИТЕ НА
ХОЛИВУД
КРИСТИНА МОРАТО

АВА ГАРДНЪР

ГРЕЙС КЕЛИ

|

РИТА ХЕЙУЪРТ

ЕЛИЗАБЕТ ТЕЙЛЪР

Превод от испански език:
Светослава Славчева-Бонева

enthusiast

София, 2022

*На сина ми Алекс Диегес
за това, че е такъв, какъвто е.*

Съдържание

АВА ГАРДНЪР. Неукротимата звезда	13
РИТА ХЕЙУЪРТ. Нещастната богиня на любовта.	163
ГРЕЙС КЕЛИ. Принцесата от екрана.	257
ЕЛИЗАБЕТ ТЕЙЛЪР. Последната кралица на Холивуд	377
Библиография.	509

Да станеш звезда в света на киното, изисква да си бърз и да изгубиш достойнството си.

МАРЛЕНЕ ДИТРИХ

Всяка жена може да блести; единственото, което трябва да правиш, е да кротуваш и да изглеждаш глупаво.

ХЕДИ ЛАМАР

В Холивуд ти плащат хиляда евро за една целувка и петдесет цента за душата ти.

МЕРИЛИН МОНРО

АВА ГАРДНЪР

Неукротимата звезда

Жената, която живее в мен, в Ава Гарднър, винаги е била тормозена и е преживяла много разочарования. Животът не беше добър с мен. Вярно е, че ми даде успехи, богатство и всичко, за което можеш да помечтая, но ми отне всичко останало.

АВА ГАРДНЪР

Разказват, че само един неин поглед е бил достатъчен, за да накара някой мъж да се влюби безумно в нея. Тя била толкова красива и чувствена, че никой не можел да избяга от магията ѝ. Ава Гарднър, най-възпламеняващата брюнетка в Холивуд, превърнала бурния си живот в най-добрия си филм.

Нищо не предвещавало, че малкото момиченце, израсло босо и волно в затынтения Юг, някой ден щяло да стане секс-символът, помел всички по пътя си. Тя не искала да бъде актриса, докато на нея не се натъкнал един ловец на таланти и си помислил, че красавица като нея би трябвало да се стреми към нещо повече от скучен провинциален живот. Не умеела да говори правилно, нито да се движи непринудено в студиото, но камерата я обичала като никоя друга. С времето работила с велики режисьори и се превъплътила в убийствени изкусителки. Въпреки че била добра актриса, не се гордеела

с кариерата си и проклинала високата цена, която трябвало да плати, за да бъде звезда.

Някой ѝ лепнал прозвището „Най-красивото животно на света“, което тя ненавиждала. Пищната красота била проклятието ѝ и никога не се чувствала удобно в кожата на богиня на любовта, защото като че ли тази любов винаги ѝ се е изплъзвала. Тя имала възможност да избира сред безкраен списък от привлекателни, силни и влиятелни мъже: красавци от големия екран като Кларк Гейбъл и Робърт Мичъм, тореадори като Луис Мигел Домингин и милионери като Хауърд Хюз. Но мъжът на живота ѝ е Франк Синатра, същият непреклонен, но и изтерзан дух като нея. Шумната им афера била съпътствана от насилие, публични скандали, изневери и пиянски свадни, които носели истинска наслада на жълтата преса.

Зад легендарната ѝ слава на изкусителка и фатална жена се криело уязвимо, неуверено и копнеещо за обич същество. В началото пиела, за да преодолее стеснителността си пред камерата, а после – за да забрави болката от раните си. През петдесетте години, когато била най-фотографираната и желана звезда в света, нахлула в Испания като стихия в търсене на убежище от скандалите, в които се била забъркала. Искала да избяга от Синатра, от лицемерието в Холивуд и от папараците, които непрестанно се бъркали в личния ѝ живот. Дванайсетте години купони, секс и алкохол във вечно будния Мадрид от онова време оставили своя отпечатък. Но дори и тъжният ѝ и преждевременен залез от екрана не помрачил легендарността ѝ. До края на дните си си останала „холивудската циганка“. Най-свободолюбивата и истинска звезда на небосвода в Меката на киното.

МОМИЧЕТО ОТ СНИМКАТА

Първият ѝ спомен от детството бил ароматът на тютюн и сияйният зелен цвят на безкрайните поля, които се губели отвъд хоризонта. Ана Лавиния Гарднър е родена на Бъдни вечер през 1922 година във ферма, намираща се на прашния кръстопът, известен като Грабтаун, в покрайнините на градчето Смитфийлд, Северна Каролина. Била най-малкото от седемте деца на Мери Елизабет Бейкър, която всички наричали Моли – шотландка и последователка на баптистката църква от Вирджиния – и Джонас Бейли Гарднър – ирландски фермер и собственик на малка плантация. Моли била почти на четирийсет години, когато родила с цезарово сечение най-малката си дъщеря. Тя била силна и издръжлива жена въпреки ниския си ръст. На младини била красавица с големи тъмнокафяви очи и порцеланова кожа, на която всички се възхищавали. Съпругът ѝ Джонас, за когото била омъжена от двацет години, бил висок, слаб и строен мъж със сурови черти. Имал зелени очи и трапчинка на брадичката, която Ава наследила. От него актрисата взела и срамежливия си и резервиран характер. Въпреки че Джонас изповядвал католицизма, позволявал децата му да посещават баптистката църква в неделя. Единствената книга, която можело да се чете в дома на семейство Гарднър, била Библията.

В детските си години изкусителната актриса била прелестно момиченце с руси къдрици и ангелско лице и всички я глезели. Когато Ава се родила, най-голямата ѝ сестра Беатрис, по-известна като Бапи, била на деветнайсет години и вече била омъжена. След нея следвали Елзи Мей, Инес, Джек и малката Майра. Другият ѝ брат, Реймънд, починал едва двегодишен при взрив с динамит, който случайно попаднал в камината на дома им. Но имало и други трагедии, които се

стоварили върху семейството. Веднъж брат ѝ Джек се скрил в тютюневия склад, за да изпуши една цигара. Без да иска, изпуснал кибритената клечка и само за секунди думнал голям пожар, който изпепелил склада и селскостопанските машини, които се съхранявали там. Джонас така и не успял да съживи фермата и семейството било принудено да напусне Грабтаун. Набързо продали къщата и земята и се преместили в Брогден, в съседния окръг Джонсън.

Ава била на три години, когато дошла в новия си дом. Майка ѝ си намерила работа в пансиона, в който живеели учителките от местното училище. Семейство Гарднър се нанесло в една част на сградата и Моли била наета за готвачка и домакинка. Благодарение на благия си характер и отличните си кулинарни умения скоро превърнала онова място в уютен дом за младите учителки, които живеели там далеч от семействата си. От първите си години в Брогден Ава си спомняла изнурителното ежедневие на майка си, която от сутрин до вечер готвела вкусни ястия, перяла и чистела стаите. Учителките се грижели за малката Ава и вечер си играели с нея и я слагали в скутовете си, за да ѝ разказват приказки. „Израснах в пансион за учителки и понякога се питах защо не станах изследователка на класиците или нещо такова. Но все пак от тях възприех чувството за дисциплина, което ме накара да разбера колко е важно да си върша добре работата, да съм спретната и да съм точна. Получих стабилно селско възпитание, от което не се срамувам. То ми наложи критериите, които следвах през остатъка от живота си“, спомня си актрисата. Ава постъпила в училището в Брогден и въпреки че в началото проявявала голяма любознателност към книгите и учителките ѝ я смятали за много умно дете, с годините загубила интерес към учението. След време се упрекувала, че не положила повече усилия и не залягала над учебниците. Когато станала знаменитост и общувала с интелектуалци и хора на изкуството, била силно комплексирана заради липсата си на култура.

„Единственото, което мразех в училище, е, че трябваше да си пъхам краката в онези омразни и стягащи неща, наречени обувки. Под ходилата си обожавах да усещам топлата земя, зелената трева, меката кал и игривата вода. Беше особен вид свобода и дори и днес се опитвам да я преживявам отново при всяка възможност“, казвала Ава. През лятото помагала на баща си на тютюневата плантация, почиствала растенията от ларвите и червейчетата и късала старите листа с ръце. Работата била изтощителна и дори опасна за малко дете, но тя обичала живота на чист въздух, както и да бъде с любимия си баща. Въпреки че по онова време имало расова сегрегация и повечето от наемниците, работещи на плантацията, били негри, Ава винаги се чувствала добре сред тях. Един от най-добрите ѝ приятели от детството се казвал Шайн и тя го описва като „моя черен брат и най-добър приятел“. Момчето идвало всяко лято в Броден да работи на плантацията и отседало в дома ѝ, сякаш е член на семейството.

Актрисата винаги си спомняла за детството си като за щастлив етап от живота си въпреки недоимъка и лишенията. Подобно на героя на Марк Твен Том Сойер, и тя по цял ден правела бели и се забърквала във всякакви каши заедно с бандата на брат си Джак, който тогава бил нейният герой. „(Ава) Обичаше да се държи като момче. Играеше на топчета, катереше се по дърветата, изкачваше се по кулите на водохранилищата, висеше по клоните на дърветата... Но когато я опознаеш по-добре, разбираш, че е невероятно мила и очарователна, но си беше малко мъжкарана. Научи богат репертоар от псувни и неприлични думи и ги използваше без капка неудобство“, разказва нейна приятелка и съученичка от училището в Броден. Когато била на осем години, Джак я научил да пуши цигари, които сами си майсторели, като свивали листа тютюн в парче вестник. Но Ава пропушила сериозно едва в Холивуд, когато видяла в студиото как Лана Търнър вади цигара от златната си табакера и я пали по време на една пауза между снимките. Жестът ѝ се сторил толкова елегантен и съблазнителен, че не

могла да се въздържи и от онзи момент станала страстна пушачка до края на живота си.

За разлика от майка си, която ставала в зори и била много енергична жена, Ава обичала да си поспива до късно, мразела да върши къщните задължения, които ѝ заръчвали, и винаги гледала да се измъкне, когато трябвало да помага в кухнята или да измие съдовете. Като че ли се събуждала от обичайната си апатия само когато една от учителките качвала нея и майка ѝ на колата и ги водела в Смитфийлд на кино. Смитфийлд бил най-близкото градче и на Ава ѝ се струвало, като че е на друга планета. Улиците били добре павирани и дори имало електричество, което стигнало до Брогден едва през четирийсетте години. Ава обожавала романтичните и приключенските филми и скоро Кларк Гейбъл се превърнал в любимия ѝ актьор. След като го гледала в „Червен прах“ (*Red dust*), в който си партнирала с платиненорусата Джийн Харлоу, си помислила, че е най-привлекателният мъжкар на света. Откъде да предположи, че двамайсет години по-късно ще бъде в обятията му и двамата ще снимат един и същи филм в Африка!

Ава била още малка, когато Голямата депресия, която разорила цялата страна, започнала. През есента на 1934 година пансионът в Брогден трябвало да затвори врати заради бюджетни съкращения и семейство Гарднър останали без покрив и без работа. Положението им било много тежко, защото нямали спестявания и парите, които Джонас изкарвал, не стигали да изхранва семейството. За щастие Моли имала приятелка, която ръководела къща за гости в Нюпорт Нюз. Градът бил важно пристанище във Вирджиния и там имало няколко хостела, които предлагали подслон на служителите на корабостроителниците и на търговския флот. Според информацията на приятелката на Моли в един от тези пансиони имали нужда от домакин и тя предложила на Моли да се яви. А и веднъж заселили се в града, имало възможност и Джонас да си намери работа като докер. Една сутрин напус-

нали Броден в стара раздрънкана кола, взета назаем, и оставили зад гърба си щата Северна Каролина, който бил техен дом. Ава тъжала за приятелите си, които повече нямало да види, и съжалявала, че любимите ѝ братя и сестри не били с нея. За кратко време голямото семейство се било разпръснало – Бапи току-що се била развела със съпруга си и живеела в Ню Йорк, а Джек, верен другар в игрите и приключенията, учел в гимназията в град Уинстън-Салем.

„Когато си беден, ама наистина беден като мишка и не можеш да го скриеш, се чувстваш много зле. На полето, където има работа, храна и приятели, които са на твоята възраст и от твоята прослойка, може и да не разбереш, че си беден - признава Ава. Но когато заживееш в някой голям град, драги приятелю, тогава вече започваш да изпитваш болка заради положението си.“ В сравнение със спокойния Броден, Нюпорт Нюз ѝ се сторил огромен и хаотичен. Новият ѝ дом бил разнебитена триетажна къща на Уест Авеню, в работнически и опасен квартал в близост до пристанището. Гостите на майка ѝ вече не били възпитаните учителки от пансиона, а груби и мърляви докери, които след тежкия работен ден се събирали в салона, за да пият. В училището, което посещавала, учителките на Ава не я приемали с обич. Още от първия ден ѝ се наложило да търпи подигравките на съучениците си заради южняшкия си акцент. Присмивали ѝ се, задето идвала от провинцията и била дъщеря на фермери. Ава се затворила в себе си и свита на последния чин, се мъчела да остане незабелязана. Чувствала се потисната сред надменните момичета от класа си, които можели да си позволят да ходят с различни дрехи всеки ден, докато тя имала само две рокли за училище и един чифт обувки.

Настъпили трудни години за семейство Гарднър. Джонас не успял да си намери работа в корабостроителниците и здравето му се влошило. Измъчвала го силна и постоянна кашлица и една зима хванал настинка, която влошила състоянието му още повече. Когато отишъл на лекар, вече бил развил тежка

bronхиална инфекция, но семейството не можело да си позволи разходите за болничен престой. Прибрал се вкъщи много болен и съпругата му го настанила в една отдалечена стая, за да не пречи на гостите. Моли била на ръба на силите си; освен че чистела цялата сграда, трябвало да ходи на пазар, да готви три пъти на ден за дванайсетте гости и да се грижи за съпруга си. Била силна жена, с желязна воля, но не издържала. Един ден дъщеря ѝ я заварила да плаче безутешно в кухнята. Никога не била виждала майка си в такова състояние и сърцето ѝ било съкрушено. Тогава дванайсетгодишната Ава започнала да помага в кухнята, за да облекчи малко майка си. Тя приготвяла на работниците закуска, която включвала царевична каша, бекон с яйца и бисквити. Когато се върнела от училище, правела компания на баща си, четяла му вестници и му давала вечеря. Майка и дъщеря някак успявали да се справят със ситуацията, но през 1938 година Джонас издъхнал в леглото си. Смъртта му била ужасен удар за Ава, която била много привързана към баща си: „Помислих си, че никога в живота си няма да изпитам по-силна болка. Той имаше дарбата да ме прави уникална. Аз не очаквах кой знае какво от живота, но татко ме караше да се чувствам обичана. До него се чувствах сигурна. И изведнъж този свят изчезна“.

Моли се мъчела да не се срине, но след време финансовото им положение се влошило. Готвела вкусни ястия и обслужвала учтиво гостите, но пансионът бил полупразен. След смъртта на Джонас всичко се променило и тя вече не се чувствала добре на място, което ѝ носело толкова болезнени спомени. Не ѝ харесвала и мрачната атмосфера в пансиона, още по-малко сега, когато дъщеря ѝ се била превърнала в красива и стройна девойка. Ава се чувствала неудобно от сладните погледи на онези „гнусни дъртаци“, които въобще не се срамени да флиртуват с едно петнайсетгодишно момиче: „Срамувах се от всички онези мръсни мъже, които постоянно се наливах и се търкаляха по пода. Не можех да доведа вкъщи приятелка, а да

не говорим за момче. За мен това положение беше унижително и срамно“. Веднъж един от гостите прекалил и ѝ посегнал, но майка ѝ чула виковете ѝ и го изхвърлила на улицата.

Ава съжалявала, че не можела да говори с майка си за настъпващите промени във физиката ѝ по време на пубертета. Сестрите ѝ също били далеч и не можела да сподели с тях тревогите си. Темата за сексуалността винаги е била абсолютно забранена в дома на Гарднър. „По отношение на секса въобще не ни възпитаваха – признала актрисата в зрелите си години. – Никога не се говореше по този въпрос. Мама не ми обясни нищо, дори за цикъла, и когато ми дойде за първи път, изпаднах в истински ужас и изтичах при Вирджиния, жената, която помагаше на мама в кухнята, и ѝ прошепнах, че кървя. Тя ме прегърна и възкликна на висок глас едни от най-прекрасните думи, които някога бях чувала: „Мили Боже, красивото ми момиче! Бог да те благослови, вече си истинска жена!“.

През лятото на 1938 година Моли научила за възможност за работа в Рок Родж, село в окръг Уилсън. От дълго време била решила да се върне в Северна Каролина, истинския си дом. Не било трудно да получи работата и в началото на есента майка и дъщеря се нанесли в пансиона към училището в Рок Ридж, петдесетгодишна сграда, но в доста по-добро състояние от мизерния хостел в Нюпорт Нюз.

Ава била навършила шестнайсет години и красотата ѝ привличала погледите на момчетата. След смъртта на баща ѝ Моли се опитвала да я предпази от плътските изкушения. „Ако си легнеш с мъж, преди да се омъжиш – повтаряла ѝ тя, – предпочитам да те видя мъртва.“ Била станала много обсебваща и не ѝ позволявала да излиза с момчета или да ходи на кино. На една Нова година Ава била на празненство, организирано в гимназията, заедно с момче, което много харесвала. Той я изпратил до дома ѝ и я целунал за сбогом на вратата. Майка ѝ видяла от прозореца, изтичала навън бясна и гонила момчето чак до колата. Засрамена от случилото се, Ава се за-

твориала в банята, ридаейки: „Спомням си, че търках лицето и ръцете си със сапун, мъчейки се да отмия част от мръсотията, която мислех, че съм прихванала от онази целувка“.

По онова време Ава трябвало да работи, за да носи пари вкъщи. Искала да стане секретарка и брат ѝ Джек, който печелел добре, ѝ платил входната такса за „Атлантик Крисчън Колидж“ в Уилсън. Колежът бил добър и там тя учела машинопис и счетоводство. Писането на машина ѝ се отдавало, но скоро изгубила интерес. Не се спогаждала със състудентите си и отново се чувствала отхвърлена заради скромния си произход и южняшкия си акцент. А и съжителството с майка ѝ било станало невъзможно. Моли продължавала да контролира всяко нейно движение и не спирала да повтаря отново и отново, че „сексът е мръсно нещо и че мъжете искат само едно“. Забранила ѝ да се гримира, всеки ден трябвало да обядва вкъщи и след училище да се прибира направо у дома. Години по-късно, когато си спомняла юношеството си, Ава заявила: „Единственото, което наистина желяех тогава, е да съм мъртва“.

Сестра ѝ Бапи я измъкнала от тъжния ѝ и празен живот. Тя била най-независима от всички братя и сестри и още много млада напуснала семейната ферма, заминала за Смитфийлд и си намерила работа. В града се запознала с едно момче, което учело право, влюбила се и се омъжила за него. Бракът ѝ се оказал провал и въпреки че Моли я молела да се опита да оправи нещата със съпруга си, в крайна сметка се развели. По-късно си намерила работа като продавачка в секцията за чанти и аксесоари в един универсален магазин в Ню Йорк. Била се превърнала в изтънчена и елегантна дама, която слагала на устните си червено червило и носела високи токчета. След развода си се омъжила за фотографа Лари Тар, собственик на студио на Пето Авеню.

Бапи нямала деца и отношението ѝ към Ава, която била с почти двайсет години по-малка, било специално. Тя била като втора майка за актрисата и в трудни моменти винаги била

до нея. „Когато ме попитат как влязох в киното, не ми остава нищо друго, освен да се усмихна. Защото истината е, че без упорството на сестра ми Бапи най-вероятно щях да прекарам остатъка от живота си, тракайки щастливо по клавишите на някоя пишеща машина в Северна Каролина“, казва Ава. През лятото на 1940 година Бапи решила, че е крайно време малката ѝ сестра да прекара няколко дни извън дома, и с неохота Моли ѝ позволила да пътува с автобус до Ню Йорк. За Ава пътуването до града на небостъргачите било сбъдната мечта. Настанила се в миниатюрен апартамент, който Лари Тар притежавал на ъгъла на Четирийсет и девета улица и Пето Авеню, точно над фотографското си студио. От първия момент Лари бил пленен от красотата и чувствеността на почти осемнайсетгодишната Ава: „Беше много красива, с прелестно лице. Големите ѝ зелени очи се открояваха на фона на прасковената кожа, а усмивката ѝ беше очарователна. Никога не бях виждал толкова щастливо момиче“. По време на престоя ѝ в Ню Йорк зет ѝ ѝ направил голям брой импровизирани снимки, но един ден я помолил да му позира в студиото. Решили, че неин портрет ще бъде хубав подарък за майка ѝ, която от известно време не била добре със здравето. Ава позирала с шарена рокля без ръкави, която Бапи ѝ била заела, и сламена шапка с панделка, завързана на шията. Приличала на красива и невинна пастирка. Тази снимка променила живота ѝ завинаги.

През есента Ава се върнала в Рок Ридж, за да продължи обучението си по машинопис и стенография в „Атлантик Крисчън Колидж“ и да се грижи за майка си, която била остаряла и доста изморена. След вълнуващото пътуване в Ню Йорк се върнала към все по-потискащото си ежедневие. Все пак състудентите ѝ вече не ѝ се подигравали, а привлекателната ѝ външност събуждала страстта у момчетата. Била избрана за „Мис Кампус“, участвала в конкурса „Памуковата красавица“ и си спечелила куп поклонници. На един бал се запознала с богат млад бохем, който на мига се влюбил в нея.

Казвал се Джей Ем „Ейс“ Фордам, бил висок, забавен и добър танцьор. Започнали да излизат заедно и скоро станали гаджета. На първата си среща отишли на кино да гледат един филм на Мики Руни, който бил идолът на всички петнайсетгодишни девойки по онова време.

Заедно с новия си приятел Ава отново отишла на гости на сестра си Бапи и Лари в Ню Йорк. Прекарвали незабравими дни, ходели на вечери, обиколили модните нощни клубове, танцували в залите за танци и ходили на хиподрума. В един ресторант в Манхатън младата Ава за първи път видяла кинозвезда – Хенри Фонда, един от любимите актьори на американската публика, който отпивал от питието си и разговарял с привлекателна жена на съседната маса. Без да се колебае, Ава отишла при него и му поискала автограф. Докато актьорът се подписвал на една салфетка, елегантната дама, която го придружавала, ѝ казала: „Скъпа, такава красавица като теб трябва да иде в Холивуд“. Ава никога нямало да забрави тези предзнаменователни думи, макар че за момента красотата ѝ не ѝ помогнала да си намери работа в Ню Йорк и трябвало да се върне вкъщи.

През пролетта на 1941 година младеж на име Барни Дюан минал покрай студиото на Лари Тар на Пето Авеню и погледът му бил прикован от една фотография на витрината. Снимката била черно-белият портрет, който Лари направил на Ава за подарък на майка ѝ. Дюан позвънил от близка телефонна кабина и обяснил, че работи за „Метро Голдуин Майер“ и желае да се срещне с момичето от снимката. Служителят му казал, че се казва Ава Гарднър и току-що се била върнала в Северна Каролина. Разочарован, младежът се извинил и затворил. Когато Бапи и съпругът ѝ разбрали какво се е случило, решили да не изпускат такава възможност и да намерят Дюан. На следващия ден Лари направил няколко копия на най-хубавите снимки на Ава и се отправил към централния офис на „Метро“ на Таймс Скуеър, за да ги предаде лично. Скоро разбрал, че въпросният Барни Дюан не бил ловец на таланти, както се

представял, а момче за всичко в юридическия отдел на студиото. Използвал този стар трик, когато искал да покани на среща някое красиво момиче, което искало да стане актриса. В този случай нямал късмет, но когато получил плика със снимките на Ава, ги предал на човек, който наистина имал влияние и власт – Марвин Шенк, една от важните клечки в компанията.

Бапи и съпругът ѝ заминали за Северна Каролина за кратка ваканция и казали на Ава, че един човек от „Метро“ проявил интерес към нея. Вместо да се зарадва, тя се подразнила, че Лари изложил портрета ѝ на витрината на студиото си без нейно съгласие. Счела го за нахлуване в личното ѝ пространство и доста дълго време му го натяквала. На Ава и през ум не ѝ минавало да става киноактриса. След колежа искала да си намери работа като секретарка и не отхвърляла идеята да се омъжи за някой свестен мъж и да създаде голямо семейство като своето. Но Бапи вярвала, че сестра ѝ може да постигне нещо повече. Съзнавала какъв ефект имала красотата ѝ върху хората. Без капка грим имала порцеланова кожа, перфектни черти и изваяно тяло.

През юли, когато Ава била забравила за цялата история, получила обаждане от Бапи от Ню Йорк. Снимките ѝ били стигнали до Бен Якобсен, истинския отговорник за привличането на нови таланти за студиото, който бил останал впечатлен. Преценил, че е достатъчно красива, за да я изпробват. Разговорът ѝ с Бапи бил кратък и изобщо не въодушевил Ава:

- Искат да дойдеш, скъпа.
- Защо?
- Искат да се запознаят с теб!
- Кой?
- От „Метро Голдуин Майер“.
- Кои са те?
- Там, където работи Кларк Гейбъл, скъпа.

Една седмица по-късно Ава пристигнала в Ню Йорк и се явила в офиса на компанията на Бродуей за първата си проба.

За случая блестяла в дълга зелена разкроена рокля с дантеле-но деколте и обувки на висок ток, дадени ѝ назаем от Бапи и с които едва се движела. Бен Якобсен я приел в кабинета си и ѝ връчил сценарий, който трябвало да прочете. „Не разбирах нито дума от това, което казваше. Говорът ѝ беше толкова пътен, че можеше да се разреже с нож. Нямах ни най-малка идея дали може да играе. Казах ѝ, че ще направим няма проба. Ако бях изпратил в Лос Анджелис лента с човек, който говори, сякаш устата му е пълна с хляб, щяха да си помислят, че не съм в ред“, казал продуцентът. Въпреки че бил ужасен от начина, по който това прелестно създание „провлачвало гласните, сякаш са безкрайни“, не можел да отмести поглед от нея. Помолил Ава да отиде с него в кабинета на по-висшестоящия от него началник на отдел Марвин Шенк. Там решили да ѝ направят само визуална проба, която ѝ се сторила ужасно мъчителна.

Без да пророни и дума, един асистент поставил пред нея клапа, на която с тебешир били написани имената и мерките ѝ: „Ава Лавиния Гарднър. Височина: 1,70 м. Тегло: 54 кг“ и един глас в тъмнината започнал да ѝ нарежда. За нея това била загуба на време и съжалявала, че майка ѝ е похарчила толкова пари за роклята, с която била облечена. Била убедена, че никога повече няма да ѝ се обадят. Но Марвин Шенк не бил на същото мнение: „Беше непоправима. Беше ужасна, нищо не ѝ се разбираше, като говори. Но все пак изгледахме пробните снимки и останахме без дъх. Беше непохватна и се движеше много сковано, но всички се влюбихме в нея. Каква жена!“. Якобсен изпратил лентата в Лос Анджелис с една бележка: „Ако не вземете тази госпожица, сте луди“. След няколко дни нямата версия на пробните снимки на госпожица Гарднър стигнала до Лос Анджелис. Кинорежисьорът Джордж Сидни, който след години я режисирал във филма „Плаващият театър“ (*Show Boat*), я видял и я харесал: „Имаше нещо у нея. Спомням си, че казах на помощника си: „Кажки на онези от Ню Йорк да ми я пратят, от добра раса е“. Когато

години след това Ава научила за този коментар, казала пред един журналист: „Не знам дали Джордж е използвал тази фраза за мен, но не бих се учудила. Ясно е, че по онова време се отнасяха към всички нас като с животни“.

Ава се върнала в Северна Каролина, но този път за кратко. Били изминали едва няколко дни, когато Бапи ѝ се обадила много въодушевена, за да ѝ съобщи голямата новина: „Метро“ ще те наемат; трябва да заминеш за Холивуд незабавно. Размърдай се“. По време на отсъствието ѝ здравословното състояние на майка ѝ се било влошило. Страдала от рак на матката в напреднал стадий и прогнозите били песимистични. Моли не искала да тревожи дъщерите си, нито да бъде бремена за тях и криела болките и честите си кръвоизливи. Когато я завели на лекар, вече било прекалено късно за операция. Ава искала да е с нея и да се грижи за нея, но решили Моли да отиде да живее с дъщеря си Инес и съпруга ѝ. Бапи предложила да придружи Ава в Калифорния, въпреки че ѝ се налагало да напусне работата си на продавачка в Ню Йорк.

Ава Гарднър никога нямало да забрави онзи зноен 23 август 1941 г., когато тя и сестра ѝ пристигнали в Лос Анджелис след дълго и изтощително пътуване с влак. Не били сами, с тях пътувал Милтън Вайс, млад специалист по рекламата на „Метро“, който трябвало да гарантира тяхната безопасност и да ги придружава в първите дни. Въпреки че кола от компанията я очаквала, за да я закара в луксозния хотел, тя въобще не била развълнувана. „Холивуд беше един спокоен и монотонен квартал на Лос Анджелис с повехнали палми, олющени сгради, евтини магазини и впечатляващи театри, но много под нивото на маремагнума в Ню Йорк или дори провинциалната красота на Северна Каролина“, разказва актрисата в мемоарите си. Щяла да започва работа за най-важното студио в света, но се държала, сякаш е на туристическа обиколка из Калифорния. Но Бапи не можела да скрие въодушевлението си. Отседнали в хотел „Плаза“ и на следващия ден госпожица Гарднър посети-

да невероятния комплекс на компанията в Кълвър Сити, който се простирал върху повече от шестдесет хектара и включвал офиси, звукозаписно студио, складове, лаборатории, декори и модерни студиа. Освен това имало паркове, изкуствено езеро и дори частна зоологическа градина. Бил изграден и централен булевард с елегантни фасади като на нюйоркска улица, парижки булевард, град в Дивия запад, средновековен замък и миниатюрна джунгла, където се снимали филмите.

Начело на цялата тази фабрика за илюзии стоял Луис Б. Майер, президент на „Метро Голдуин Майер“, най-могъщият човек в Холивуд, който се хвалел, че има „повече звезди, отколкото на небето“, както било написано върху едно огромно табло в студиото. Грета Гарбо, Кларк Гейбъл, Джоан Крофорд, Джуди Гарланд, Мики Руни, Естер Уилямс, Джеймс Стюарт, Катрин Хепбърн и Лана Търнър били част от голямото семейство на студиото. Собственикът се смятал за „баща“ на актьорите и упражнявал абсолютен контрол върху живота им. Вземал решения за браковете им, разводите им, абортите им, ипотеките и ваканциите им, без да се замисля. „Бих коленичил и бих целувал земята, по която стъпват звездите“, казвал. Но можел да бъде и същински тиранин и само за ден да съсипе живота на някой актьор, който се противопоставел на желанията му. Скоро Ава станала негово протеже и изпитала на гърба си тиранията на студиото.

По време на първото си посещение в Кълвър Сити младата кандидат-актриса опознала гримьорните, фризьорските салони и гардероба, където трябвало да ходи всеки ден. Обаче най-силно впечатлена била, когато минавала покрай съблекалните, на чиито врати били гравирани имената на някои от легендите на киното, на които тя толкова се възхищавала. Някой ден и нейното щяло да бъде изписано със златни букви на гримьорната, която голямата Норма Шиърър заемала дълги години.

Вайс искал Ава да види как се снима филм и я завел в студиото, където Мики Руни репетира сцената от мюзикъла „Ма-

дами на Бродуей“ (*Babes on Broadway*) заедно с партньорката си Джуди Гарланд. Бил облечен като бразилската танцьорка Кармен Миранда и бил неузнаваем. Носел тюрбан с огромна кошница за плодове, блуза, вързана на корема, лъскава дълга пола, сандали на високи платформи, червило на устните и дълги изкуствени мигли. Когато Ава се канела да си тръгва, той се приближил. Вайс ги запознал и актьорът я поздравил с реверанс. Побъбрили само няколко минути и той се върнал на работа. „Дъхът ми секна и сърцето ми спря да бие. Тя беше прелестна, стройна, горда, елегантна, нежна и безкрайно женствена. Тя беше любовта“, спомня си Мики Руни. От онзи миг насетне тя не излизала от главата му и той бил обсебен от идеята да излезе на среща с нея.

Актьорът за втори път видял госпожица Гарднър в кафенето на студиото. Доближил се до нея, направил ѝ комплимент пред всички и я попитал дали иска да излезе на вечеря с него същата вечер. Ава загубила ума и дума, като го видяла прав, защото Руни бил висок едва 1,57 м и тя била доста по-висока. По-късно разказва: „Господи, за миг си помислих, че се е навел, но после се сетих, че първия път, когато го видях, носеше огромни платформи“. Ава се извинила и казала, че не може да излезе с него, защото била много заета. Мики не се разочаровал, макар че не бил свикнал жените да му отказват. Като се върнал на своята маса, заявил пред приятелите си: „Ще се ожена за нея, дори и да ми струва живота“.

Кристина Морато
БОГИНИТЕ НА ХОЛИВУД

Превод *Светослава Славчева-Бонева*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Испанска. Първо издание
Формат 16/70x100
Печатни коли 32

ISBN 978-619-164-446-9

Издава

enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ № 31
тел.: 02/943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат АБАГАР АД

„КОГАТО ПРОЧЕТЕТЕ КНИГАТА, ЩЕ СЕ ВЪЗХИТИТЕ
НА ТЕЗИ ЖЕНИ ЗА СИЛНАТА ВОЛЯ, СМЕЛОСТТА И
КАК СА УСПЕЛИ ДА ПРЕОДОЛЕЯТ УЖАСНИ
ПРЕПЯТСТВИЯ В ЖИВОТА СИ
И ДА ПРОДЪЛЖАТ НАПРЕД.“

КРИСТИНА МОРАТО

Историите на тези четири големи филмови звезди ни пре-насят в златния век на Холивуд. Светът е бил в краката им, имали са милиони почитатели и са участвали в най-великите филми. Истински богини в очите на публиката, те били най-желаните и най-сниманите жени в света. Темпераментната и неукротима Ава Гарднър, ослепителният секссимвол Рита Хейуърт, елегантната и чувствена Грейс Кели и дивата с виолетови очи Елизабет Тейлър накарали милиони зрители да мечтаят. Отвъд лукса и блясъка те били жени от плът и кръв – уязвими, срамежливи и неуверени – и искали само да бъдат обичани. Но любовта им бягала и животът им бил белязан от самота, разводи, зависимости, малтретиране и разочарования. Всички те платили висока цена, за да достигнат върха.

Кристина Морато ни разкрива най-човешката страна на тези незабравими звезди от 20-и век – протагонисти в живот, много по-интензивен и драматичен от този на която и да е от героините, които изиграли на големия екран.

www.enthusiast.bg

9 786191 644469

лб.
Цена 25